

[Industriministeren]

riode vil hverken stålvalseværket, Eurofer eller EF være i stand til at give.

Det var hr. Ellemann-Jensens opfattelse, at dansk industri måtte undre sig over denne løsning. Det er ikke usandsynligt, at der er industrivirksomheder, som undrer sig, men jeg tror, hr. Ellemann-Jensen er klar over, at der samtidig er et antal meget fremtrædende danske industrivirksomheder, hvis vurderingsevne hr. Ellemann-Jensen ikke tidligere har udtrykt nogen form for utryghed over for, som medvirker i denne plan med økonomiske beløb, og som altså deler opfattelsen af, at det er værd at foretage en saneringsaktion.

Hr. Ellemann-Jensen brugte udtrykket: det kan ikke være rigtigt, at vi bruger over ½ mia kr. Ja men var det nu ikke værd at slå fast, at det, vi diskuterer, er nytægning af 216 mill. kr.? Jeg forstod også på hr. Ellemann-Jensen, at so oder so skulle de 207 mill. kr. bruges enten som bl.a. venstres bidrag til at undgå en lukning, eller fordi de naturnødvendigt skal betales, hvis der sker en lukning.

Det, vi taler om, er en nytægning af 216 mill. kr., men det er stadig væk også frygtelig mange penge og det største beløb, der hidtil er udbetalt til løsning af en enkelt virksomheds problemer.

Så havde hr. Ellemann-Jensen nogen kritik over for den manglende indgåelse af en produktivitetssaftale, men jeg tror, hr. Ellemann-Jensen er vidende om, at denne kritik var berettiget i de første måneder efter den sidste indsats, men at den bonusaftale, der dengang ønskedes skabt, i mellemtiden er indgået og fungerer.

Hr. Kjelgaard og for den sags skyld også hr. Ellemann-Jensen nævnte, at man ikke kunne acceptere, at staten tegnede ansvarlig aktiekapital. Ja men jeg er enig i, at hvis det er tilfældet, er planen bortfaldet, for som det er markeret både af stålvalseværkets brev til regeringen og folketinget og af mine bemærkninger, er det en forudsætning bl.a. for de udenlandske finanskreditorer, at der tegnes en egentlig aktiekapital fra den danske stats side, og jeg vil endda tro, at det er en forudsætning, at den har den størrelsesorden, som den har fået, nemlig 30 pct. af den samlede nye aktiekapital, når vi tæller det afskrevne fra.

Hr. Kjelgaard var af den opfattelse, at denne sag måtte kunne klares privat. Det

havde jeg meget gerne set, hr. Kjelgaard, men det er ikke min vurdering i første omgang. Det er stålvalseværkets bestyrelse og ledelse, der gør opmærksom på, at det ikke er muligt, og det er på denne baggrund, at staten mener det nødvendigt at komme med de nye penge, som hr. Kjelgaard siger nej til at vi kommer med.

Til hr. Askjær Jørgensen skal jeg nøjes med at sige, at hr. Askjær Jørgensen mere end nogen anden syntes at have glemmt stålvalseværkets betydende sider. Jeg taler ikke først og fremmest om, at stålvalseværket er en helt afgørende faktor for et industrielt billede i en meget væsentlig del af den landsdel, der hedder Sjælland, og vel har direkte eller indirekte beskæftigelsesmæssig betydning for ca. 6.000 mennesker på områder, hvor man skal temmelig langt omkring for at finde 6.000 mennesker.

Men jeg erkender, at hvis man kun så på dette – hvad jeg altså ikke gør – som en beskæftigelsesfremmende foranstaltning, var det en mere kostbar beskæftigelsesforanstaltning pr. mandår, end vi ellers giver os af med.

Derfor har jeg peget på – og jeg vil gerne gentage det – at stålvalseværket sparer os for mere end ½ mia kr. i valuta hvert år, at stålvalseværket på sit felt vel er en af verdens mest betydende genbrugsvirksomheder, at stålvalseværket er så gennemmoderniseret i dag, at det under en normal situation må forventes at være en god virksomhed, og at det synes, som om alle har glemmt, at stålvalseværket i en normal stålsituation med et væsentlig dårligere apparatur, end man i dag råder over, i en årrække drev en fornuftig, anerkendt og rentabel virksomhed.

Også hr. Askjær Jørgensen ville gerne have dokumenteret stålmarkedet. Jeg forstår hans ønske, og han forstår min manglende evne i så henseende, men kan han fortælle mig nogen, der kan gøre det i stedet for, skal jeg meget gerne henvende mig til dem, men så er der mere spåmand og troldmand i hr. Askjær Jørgensen, end jeg hidtil synes han har givet udtryk for.

Hr. Rahbæk Møller foretrak en anden løsningsmodel og pegede i den forbindelse – selv om jeg da ikke skal påstå, at det var det, han foretrak – på en betalingsstandsning og derefter en statslig overtagelse.